Де хмара* пролляла блакитну акварель,
криничка сріблиться. Пішла рости щириця*.
Всміхається в траві ромашка білолиця.
На повний виднокруг підноситься орел*.
І янгол* радости благословляє їх —
простерті на ліси і на Чернігів крила…
І голос гайовий*, і заболотний* сміх —
усе, усе за те, щоб нива золотіла.
І серце тішиться, й розходиться брова*.
Походжує в садку тютюнник* гордовитий:
пора б пасинкувать… й долонею, як діти,
квітчасті голови до серця пригріва.
Шумить зелений* дуб – умитий, просвітлілий.
І сокір голубий ще й не притих від сліз.
І світиться крізь них і крізь далекий ліс
малюнок Києва – блакитно-білий, білий.

Тут і далі у вірш вмонтовано імена українських отаманів з періоду Першої московсько-української війни: Кость Блакитний, Пилип Хмара, Яків Щириця, Орел (Яків Гальчевський), Євген Ангел, Гайовий (Іван Грисюк), Семен Заболотний, Михайло Брова, Юрко Тютюнник, Зелений (Данило Терпило).